

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/37/2016
Identifikačné číslo spisu:	6113209224
Dátum vydania rozhodnutia:	23.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Darina Ličková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:6113209224.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: MURAT, s. r. o., so sídlom Bratislavská 87, 902 01 Pezinok, IČO: 31 431 852, právne zastúpeného JUDr. Vojtechom Horváthom, advokátom, so sídlom Moyzesova 22, 902 01 Pezinok, proti odporcovi: A. Z., nar. XX. O. XXXX, bytom O., právne zastúpeného URBÁNI & Partners, s. r. o., so sídlom Skuteckého 17, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 646 181, o zaplatenie 36 890,39 eur s príslušenstvom, na dovolanie odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. októbra 2015, č. k. 41Cob/139/2015-277, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom zo dňa 6. februára 2015, č. k. 60Cb/102/2013-164, zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 35 137,08 eur do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Návrh navrhovateľa v prevyšujúcej časti - v sume 1 753,31 eur zamietol. Konanie v časti príslušenstva pohľadávky - uplatneného úroku z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 36 890,39 eur od 9. apríla 2013 do zaplatenia zastavil a rozhodol, že o trovách konania rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

V odôvodnení uviedol, že navrhovateľ sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaným návrhom doručeným súdu 15. apríla 2013 domáhal voči odporcovi zaplatenia sumy 36 890,39 eur s príslušenstvom.

Výkonaným dokazovaním okresný súd zistil, že zabezpečený veriteľ Tatrabanka, a. s. Bratislava si prihláškou zo dňa 17. júna 2011 prihlásil svoju pohľadávku voči dlžníkovi v celkovej výške 189 629,68 eur, z toho istinu vo výške 189 021,21 eur a úrok z omeškania vo výške 608,47 eur. Prihlásenú pohľadávku zabezpečeného veriteľa Tatrabanky, a. s. Bratislava vo výške 189 629,68 eur nadobudol navrhovateľ na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok z 13. júna 2012.

Okresný súd Banská Bystrica uznesením č. k. 1R/2/2011-399 z 20. júla 2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 25CoKR/10/2012 z 12. septembra 2012 povolil vstup

navrhovateľa ako nového veriteľa do konkurzného konania namiesto pôvodného veriteľa Tatrabanka, a. s. s výškou pohľadávky 189 629,68 eur. Dňa 10. februára 2013 odporca zaplatil správkyni konkurznej podstaty úpadcu P.S.ELMONT - stav, s. r. o. „v konkurze“ pohľadávku zabezpečeného veriteľa vo výške 189 629,68 eur. Za obdobie od 25. mája 2011 do 15. marca 2013 vyúčtoval navrhovateľ na základe Zmluvy o kontokorentnom úvere č. 2949/2008 odporcovi úrok vo výške 36 890,39 eur a listom z 19. marca 2013 vyzval odporcu, aby túto sumu zaplatil do 5 pracovných dní od doručenia tohto listu navrhovateľovi. Odporca dlžnú sumu navrhovateľovi ku dňu podania žaloby nezaplatil a žiadnym spôsobom nereagoval na žiadosť navrhovateľa z 19. marca 2013. Keďže sa odporca dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu, uplatnil si navrhovateľ popri istine 36 890,39 eur i 8,75 % úrok z omeškania ročne od 9. apríla 2013 do zaplattenia zo sumy 36 890,39 eur, ako aj náhradu trov konania.

Okresný súd ďalej uviedol, že mal za preukázané, že Tatrabanka a. s. ako veriteľ uzatvorila s P.S.ELMONT - stav, s. r. o. Banská Bystrica ako dlžníkom 4. februára 2008 Zmluvu o kontokorentnom úvere č.2949/2008 v znení dodatku č. 1 - 4. Veriteľ poskytol dlžníkovi úver vo výške 328 000 eur s konečnou dobou splatnosti 30. januára 2010. Zabezpečenie celkovej pohľadávky veriteľa upravoval čl. VII. bod 7.1 úverovej zmluvy, a to Zmluvou o záložnom práve k nehnuteľnému majetku zo 4. februára 2008 uzatvorenou medzi veriteľom a A. Z. - odporcom ako ručiteľom. Dňa 4. februára 2008 uzatvorila Tatrabanka, a. s. Bratislava ako záložný veriteľ s A. Z. - zmluvu o záložnom práve k nehnuteľnému majetku podľa § 151a a nasl. Občianskeho zákonníka, ktorá presne špecifikovala predmet zmluvy o záložnom práve, predmet záložného práva ako aj vyhlásenie záložného ručiteľa v zmysle § 303 Obchodného zákonníka, že zaplatí záložnému veriteľovi pohľadávku za dlžníka, ak pohľadávku nezaplatí dlžník v zmysle úverovej zmluvy (čl. II. bod 2.5 záložnej zmluvy).

Súd mal preukázané, že odporca ako záložný ručiteľ zaplatil správkyni konkurznej podstaty dlžníka pohľadávku zabezpečeného veriteľa vo výške 189 629,68 eur 10. februára 2013 a správkynia konkurznej podstaty vyplatila z rozvrhu výťažku navrhovateľovi sumu 189 250,68 eur, pričom táto bola pripísaná na účet navrhovateľa 15. marca 2013. Uvedené skutočnosti neboli medzi účastníkmi konania sporné, spornými zostali skutočnosti, či zaplattením zabezpečenej pohľadávky zo strany odporcu ako záložného ručiteľa do konkurznej podstaty 10. februára 2013 vo výške 189 629,68 eur (suma ku dňu vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka 24. mája 2011) zanikol jeho záväzok voči navrhovateľovi ako veriteľovi v celom rozsahu a či vznikol navrhovateľovi nárok na zaplattenie uplatnených úrokov z omeškania vo výške 36 890,39 eur za obdobie omeškania s plnením zabezpečeného záväzku od 25. mája 2011 do 15. marca 2013 (deň pripísania dlžnej sumy na účet navrhovateľa).

Podľa názoru súdu bolo nesporné, že navrhovateľ sa stal na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok z 13. júna 2012 nadobúdateľom pohľadávky s príslušenstvom, ktorú si uplatnil pôvodný zabezpečený veriteľ Tatrabanka, a. s. Bratislava, ktorú si uplatnil pôvodný zabezpečený veriteľ Tatrabanka, a. s. Bratislava do konkurzného konania voči dlžníkovi P.S.ELMONT - stav, s. r. o. Banská Bystrica. Je nesporné aj to, že odporca je záložným ručiteľom na zabezpečenie pohľadávky veriteľa vyplývajúcej zo zmluvy o kontokorentnom úvere. Podľa názoru súdu zaplattením zabezpečenej pohľadávky navrhovateľa - veriteľa zo strany odporcu ako záložného ručiteľa 10. februára 2013 správkyni konkurznej podstaty dlžníka vo výške 189 629,68 eur pohľadávka - nárok veriteľa nezanikol v celom rozsahu. Odporca ako záložný ručiteľ uhradil zabezpečenú pohľadávku veriteľa vo výške vyčíslenej ku 24. máju 2011, teda ku dňu vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka, t. j. v sume 189 629,68 eur, ktorá pozostávala z neuhradenej istiny vo výške 189 021,21 eur a úrokov z omeškania ako príslušenstvom vo výške 608,47 eur. To znamená, že odporca ako záložný ručiteľ plnil do konkurznej podstaty len sumu dlžnú ku dňu vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka vo výške 189 629,68 eur uplatnenú zabezpečeným veriteľom na základe Prihlášky pohľadávky zo dňa 17. júna 2011.

Súd bol toho názoru, že odporca ako záložný ručiteľ síce splnil svoj záväzok 10. februára 2013, avšak nie celkom, pretože s pohľadávkou veriteľa je spojené aj jej príslušenstvo, v danom prípade úroky z omeškania, na ktoré vznikol navrhovateľovi ako veriteľovi nárok. Istina bola zo strany odporcu do konkurznej podstaty uhradená 10. februára 2013, to znamená, že navrhovateľovi ako veriteľovi vznikol nárok na úroky z omeškania za obdobie od 25. mája 2011 do 10. februára 2013, pretože odporca

záložný ručiteľ bol v tomto období v omeškaní s plnením svojho peňažného záväzku vo výške 189.021,21 eur.

Súd sa nestotožnil s obranou odporcu, že návrh navrhovateľa na úroky z omeškania, ktoré prirástli počas konkurzu je nedôvodný a podľa § 100 ZKR je takýto nárok z uspokojenia vylúčený, pretože navrhovateľ si ako veriteľ neuplatňuje úroky z omeškania za obdobie omeškania po vyhlásení konkurzu až do pripísania dlžnej sumy na jeho účet v konkurznom konaní, čo zákon o konkurze a reštrukturalizácii ani nepripúšťa, ale uplatňuje si ich v občianskoprávnom, resp. v obchodnoprávnom konaní a nie voči dlžníkovi, ale voči záložnému ručiteľovi. Súd sa nestotožnil ani s obranou odporcu, že hlavný záväzok zaplatením pohľadávky v rámci konkurzu vrátane príslušenstva zanikol. Podľa názoru súdu v danom prípade by ručiteľ neplnil viac ako dlžník, pretože dlžník by sa nezbavil svojej povinnosti platiť zo sumy, s ktorou sa dostal do omeškania úroky z omeškania. Je na vôli navrhovateľa ako veriteľa voči komu si uplatní svoj nárok na zabezpečenie pohľadávky, či od dlžníka alebo ručiteľa, pričom v súdenom prípade sa rozhodol uplatniť príslušenstvo pohľadávky - úroky z omeškania voči odporcovi ako záložnému ručiteľovi. V tomto smere považoval súd nárok navrhovateľa voči odporcovi ako záložnému ručiteľovi za legitímny.

Súd sa stotožnil s námietkou odporcu ohľadom dĺžky navrhovateľom uplatnených úrokov z omeškania, pretože je nesporné, že odporca zaplatil do konkurznej podstaty 10. februára 2013 istinu vo výške 189 021,21 eur čím sa dostal do omeškania s plnením svojho peňažného záväzku za obdobie od 25. mája 2011 do 10. februára 2013. Súd bol názoru, že navrhovateľovi patrí úrok z omeškania len za toto obdobie, teda do dňa kedy odporca ako záložný ručiteľ zaplatil istinu správkyni konkurznej podstaty dlžníka, čím došlo k splneniu jeho peňažného záväzku čo do výšky istiny do konkurznej podstaty. Výška úrokov z omeškania za obdobie od 25. mája 2011 do 10. februára 2013 potom predstavovala sumu 35 137,08 eur, ktorú súd navrhovateľovi ako dôvodnú priznal.

Súd ďalej návrh navrhovateľa v prevyšujúcej časti v sume 1 753,31 eur zamietol, pretože odporca plnil záväzok za dlžníka, ktorý bol v čase plnenia v konkurze, plnil ho správkyni konkurznej podstaty a do konkurznej podstaty, to znamená, že nemal inú možnosť, ako plniť dlh správkyni konkurznej podstaty, keďže na dlžníka v konkurze sa vzťahoval právny režim zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Skutočnosť, že správkynia konkurznej podstaty po rozvrhu výťažku plnila navrhovateľovi až 15. marca 2013 nemôže ísť na ťarchu odporcu, ktorý inú možnosť na plnenie ani nemal.

Súd konanie v časti príslušenstva pohľadávky - uplatneného úroku z omeškania vo výške 8,75 % ročne podľa § 96 ods. 1 O. s. p. zastavil, pretože v tejto časti zobral navrhovateľ svoj návrh na začatie konania v priebehu súdneho konania späť a odporca s čiastočným späťvzatím žalobného návrhu súhlasil.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 151 ods. 3 O. s. p. tak, že o týchto rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Na odvolanie odporcu odvolací súd rozsudkom z 28. októbra 2015 č. k. 41Cob/139/2015-277, potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, ktorou bol odporca zaviazaný zaplatiť navrhovateľovi sumu 35 137,08 eur do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že predmetom odvolacieho konania je preskúmanie rozsudku súdu prvého stupňa v časti výroku, ktorým zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 35 137,08 eur. Základnou odvolacou námietkou odporcu bolo tvrdenie, že súd vo veci rozhodol nesprávne, pretože takýto nárok navrhovateľa na príslušenstvo pohľadávky je podľa § 100 ZKR z uspokojenia vylúčený, keď je z uspokojenia vylúčené príslušenstvo, na ktoré vznikol nárok po vyhlásení konkurzu. Odporca mal za to, že počas konkurzu sa pohľadávky a speňažená podstata neúročia, teda sa k nim nepripisujú úroky, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu.

Odvolací súd v súvislosti s odvolacou námietkou konštatoval, že táto nemôže viesť k záveru o nesprávnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa. Poukázal pritom na ust. § 303 Obchodného zákonníka a

na § 100 ods. 1 ZKR. Uviedol, že pohľadávky, ktoré sú vylúčené z uspokojenia, nie je možné v konkurznom konaní uspokojiť. Tým nie je dotknutá oprávnenosť pohľadávky. Ak sú určité pohľadávky v konkurznom konaní vylúčené z uspokojenia, nemôžu sa vymáhať v tomto konaní, a preto ich je možné považovať za nevymáhateľné. Po skončení konkurzného konania si veriteľ môže voči dlžníkovi pohľadávku uplatňovať.

Podľa uvedeného nie je sporné, že v konkurze je z uspokojenia vylúčené príslušenstvo prihlásených pohľadávok, na ktoré vznikol nárok po vyhlásení konkurzu, avšak v tejto súvislosti odvolací súd poukázal na odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu, ktorý sa s touto námietkou odporcu vznesenou už v prvostupňovom konaní vysporiadal, keď uviedol, že sa nestotožnil s obranou odporcu, že nárok navrhovateľa na úroky z omeškania, ktoré narástli počas konkurzu je nedôvodný a podľa § 100 ZKR je takýto nárok z uspokojenia vylúčený, pretože navrhovateľ si ako veriteľ uplatnil úroky z omeškania po vyhlásení konkurzu až do pripísania dlžnej sumy na jeho účet v konkurznom konaní, čo zákon o konkurze a reštrukturalizácii nepripúšťa, ale uplatňuje si ich v obchodnom právnom konaní a nie voči dlžníkovi, ale voči záložnému ručiteľovi (§ 303 Obchodného zákonníka), s čím sa v celom rozsahu odvolací súd stotožnil, keďže ako už bolo uvedené, pohľadávky, ktoré sú vylúčené z uspokojenia nie je možné uspokojiť v konkurznom konaní, o čo však v tomto prípade nejde, keďže si ich navrhovateľ neuplatňuje v konkurznom konaní a neuplatňuje si ich ani voči dlžníkovi. Odvolací súd poukázal aj na čl. II. bod 2.5 veta prvá zmluvy o záložnom práve k nehnuteľnému majetku uzatvorenej medzi Tatrabanka, a. s. Bratislava ako záložným veriteľom a odporcom ako záložným ručiteľom, kde záložný ručiteľ vyhlásil v zmysle § 303 Obchodného zákonníka, že zaplatí záložnému veriteľovi pohľadávku za dlžníka, ak pohľadávku nezaplatí dlžník v zmysle úverovej zmluvy. Následne na uvedené má navrhovateľ ako veriteľ podľa ust. § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka právo domáhať sa záväzku od odporcu ako ručiteľa. Zároveň podľa čl. I. bod 1.5 zmluvy o záložnom práve k nehnuteľnému majetku, pre účely tejto zmluvy sa zabezpečovanými pohľadávkami záložného veriteľa rozumejú všetky nasledovné, súčasné a budúce pohľadávky spolu s príslušenstvom a súčasťami, ktoré sú ďalej v článku vyšpecifikované. V konaní bolo preukázané a nesporné, že odporca ako záložný ručiteľ zaplatil správkyni konkurznej podstaty dlžníka pohľadávku zabezpečeného veriteľa vo výške 189 629,68 eur 10. februára 2013 a správkynia konkurznej podstaty vyplatila z rozvrhu výťažku navrhovateľovi sumu 189 250,68 eur, ktorá bola pripísaná na účet navrhovateľa 15. marca 2013. Aj keď odporca ako záložný ručiteľ istinu navrhovateľovi uhradil prostredníctvom správkyně konkurznej podstaty, neuhradené zostali úroky, na ktoré navrhovateľovi vznikol nárok odvíjajúci sa od zmluvy o záložnom práve k nehnuteľnému majetku a následne od zmluvy o postúpení pohľadávok z 13. júna 2012, keď sa navrhovateľ stal nadobúdateľom pohľadávky s príslušenstvom, ktorú si uplatnil pôvodný veriteľ Tatrabanka, a. s. Bratislava do konkurzného konania voči dlžníkovi P.S.ELMONT - stav, s. r. o. Uhradením istiny nezanikol nárok navrhovateľa na zaplatenie príslušenstva, ktorý nárok nezanikol ani tým, že odporca uhradil istinu, pretože sa odporca svojej povinnosti platiť aj príslušenstvo zo sumy, s ktorou sa dostal do omeškania nezbavil.

Správne posúdil súd prvého stupňa aj lehotu, do ktorej priznal navrhovateľovi úroky z omeškania, a to do 10. februára 2013 kedy odporca istinu uhradil. Keďže v zmysle vyššie citovaného článku zmluvy o záložnom práve k nehnuteľnému majetku bola pohľadávka veriteľa zabezpečená ručením odporcu aj na príslušenstvo, zaniklo ručenie odporcu ako záložného ručiteľa až zaplatením úrokov z omeškania zabezpečenej pohľadávky.

Súd prvého stupňa správne aplikoval právnu úpravu, vysporiadal sa so všetkými aspektmi zisteného skutkového stavu a podrobne svoje rozhodnutie odôvodnil. Odvolací súd konštatoval, že odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia je dostatočné, logické, presvedčivé a právne správne, obsahuje odpovede na všetky relevantné právne otázky v konaní vznesené a bolo vykonané aj podrobné dokazovanie plne v súlade s procesnými zásadami formulovanými v Občianskom súdnom poriadku, čím súd prvého stupňa dospel k zisteniu pravdivého obrazu skutkového stavu a na tomto základe dospel k správnym právnym záverom.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny

podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. októbra 2015, č. k. 41Cob/139/2015-277, podal odporca dovolanie podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Odporca mal za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa, ako aj odvolacieho súdu, ktorý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a ktorý si bez náležitého odôvodnenia osvojil právne a skutkové závery súdu prvého stupňa je nezrozumiteľné, čo do dôvodov rozhodnutia, a teda nepreskúmateľné, čo treba považovať za porušenie práva účastníka na spravodlivý súdny proces, čo naplňuje znaky odňatia možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Odporca v dovolaní podrobne opísal skutkový stav veci a vyjadril sa ku právnomu posúdeniu veci. Uviedol, že konajúce súdy mali za to, že zaplatením zabezpečenej pohľadávky navrhovateľa - veriteľa zo strany odporcu ako záložného ručiteľa, a to 10. februára 2013 správkyni konkurznej podstaty dlžníka vo výške 189 629,68 eur, pohľadávka - nárok veriteľa nezanikol v celom rozsahu. S uvedeným názorom sa odporca nestotožňuje a považuje ho za nesprávny, nemajúci oporu v práve.

Podľa odporcu konajúce súdy sa dostatočným spôsobom nezaoberali a dôkladne sa nevysporiadali s tvrdením odporcu (odvolací súd len reprodukoval právny názor súdu prvého stupňa bez toho, aby svoje rozhodnutie náležite odôvodnil), predneseného prvýkrát vo vyjadrení z 26. júla 2013, a to že podľa zákona o konkurze a vyrovnaní je z uspokojenia vylúčené príslušenstvo, na ktoré vznikol nárok po vyhlásení konkurzu je aj uplatnený nárok navrhovateľa, ktorý sa týka príslušenstva po vyhlásení konkurzu, ktoré žiada od žalovaného zaplatiť, v tomto prípade nedôvodný a nezákonný, nakoľko je takýto nárok podľa § 100 ZKR z uspokojenia vylúčený. Odporca má za to, že počas konkurzu sa pohľadávky ako aj speňažená podstata neúročia, teda neprípisujú sa k nim úroky, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu.

Z uvedeného podľa odporcu vyplýva, že zákon o konkurze a reštrukturalizácii vylučuje určité pohľadávky z uspokojenia, čo znamená, že aj keď sú tieto pohľadávky možno oprávnené, súd ich nemôže v konkurznom konaní uspokojiť, a preto až po zrušení konkurzu je možné sa týchto pohľadávok domáhať voči dlžníkom resp. ručiteľovi.

Odôvodnenia obidvoch konajúcich súdov neobstoja, nakoľko abstrahujú od tvrdení žalovaného a najmä od skutočnosti, že neplnil samotný dlžník, ale ručiteľ.

Konajúce súdy nesprávne po právnej stránke vyhodnotili ručenie ako akcesorický záväzok, kedy tým, že odporca ako záložný ručiteľ splnil za dlžníka istinu vrátane prihláseného príslušenstva v rámci konkurzu, hlavný záväzok zanikol, resp. žalobca bol povinný najprv žiadať plnenie príslušenstva pohľadávky, ktorého sa domáha v rámci tohto konania od dlžníka a až potom od ručiteľa, vzhľadom na akcesoritu a subsidiaritu ručiteľského záväzku, čo však v konaní pred súdmi žiadnym spôsobom nepreukázal, a preto nebol oprávnený žiadať plnenie príslušenstva pohľadávky ihneď od ručiteľa, s čím sa súdy nezaoberali.

Odporca v dovolaní navrhol, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť rozsudku odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa.

Záverom odporca navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa v napádanej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si odporca uplatnil trovy právneho zastúpenia vo výške 609,55 eur.

K dovolaniu odporcu sa vyjadril navrhovateľ, ktorý mal za to, že rozhodnutia oboch súdov vychádzajú zo správnych skutkových zistení a zo správneho právneho posúdenia veci. rozhodnutia sú akceptovateľným spôsobom odôvodnené, súdy rešpektovali právo, konali v súlade so zmyslom a účelom dotknutej právnej úpravy, ich rozhodnutia sú spravodlivé.

Navrhovateľ sa nestotožnil s názorom odporcu, že sa v danej veci dá odvodiť prípustnosť dovolania z ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a nesúhlasí s názorom, že by rozhodnutie bolo nezrozumiteľné a nepreskúmateľné. Odporca neuviedol žiadne relevantné argumenty, ktoré by boli spôsobilé úspešne napadnúť vecne správny potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu. Konanie tak nemá vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a nemá ani vady podľa § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p. Dovolanie v danom prípade nie je prípustné a jeho prípustnosť je vylúčená aj v ust. § 238 O. s. p.

Navrhovateľ v závere vyjadrenia navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol a tiež zaviazal odporcu povinnosťou zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania, ktoré tvoria trovy právneho zastúpenia, vo výške 601,81 eur k rukám JUDr. Vojtecha Horvátha, advokáta, do 3 dní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), či jeho dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým zákon vytvára účastníkovi konania procesnú možnosť, aby (len) v prípadoch, v ktorých to zákon výslovne pripúšťa, dosiahol nápravu, prípadný pád konania, alebo nesprávnosti napadnutého rozhodnutia. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním - a ani pokiaľ je procesne prípustné - úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov, ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má prieskumnú povahu; a so zreteľom na ktorú dovolací súd - na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu - nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď. § 243a ods. 2 veta druhá O. s. p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozhodnutiu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu, vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p.

Dovoláním odporcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O. s. p.), ani rozsudok vydaný vo veci, v ktorej by už dovolací súd vyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O. s. p.). Dovolanie smeruje proti rozsudku, ktorý ale nevykazuje znaky uvedené v § 238 ods. 3 O. s. p. Prípustnosť dovolania odporcu preto z týchto ustanovení nemožno vyvodíť.

S prihliadnutím na ust. § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p. (či už to účastník namietá alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku (§ 238 O. s. p.), ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v ods. 1 v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (t. j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku

veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 ods. 1 O. s. p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Odporca procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. nenamietal a existencia týchto väd v dovolacom konaní ani nevyšla najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Odporca v dovolaní namieta, že konajúce súdy sa dostatočným spôsobom nezaoberali a dôkladne sa nevysporiadali s tvrdením odporcu, keď odvolací súd len reprodukoval právny názor súdu prvého stupňa bez toho, aby svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Rozhodnutie súdu prvého stupňa, ako aj odvolacieho súdu, ktorý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a ktorý si bez náležitého odôvodnenia osvojil právne a skutkové závery súdu prvého stupňa je nezrozumiteľné, čo do dôvodov rozhodnutia, a teda nepreskúmateľné, čo treba považovať za porušenie práva účastníka na spravodlivý súdny proces, čo naplňuje znaky odňatia možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

Podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa opakovane Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Odporca namietal, že konajúce súdy sa dostatočným spôsobom nezaoberali a dôkladne sa nevysporiadali s jeho tvrdením, predneseným prvýkrát vo vyjadrení z 26. júla 2013, a to že podľa zákona o konkurze a

vyrovaní je z uspokojenia vylúčené príslušenstvo, na ktoré vznikol nárok po vyhlásení konkurzu je aj uplatnený nárok navrhovateľa, ktorý sa týka príslušenstva po vyhlásení konkurzu, ktoré žiada od žalovaného zaplatiť, v tomto prípade nedôvodný a nezákonný, nakoľko je takýto nárok podľa § 100 ZKR z uspokojenia vylúčený. Odporca mal za to, že počas konkurzu sa pohľadávky ako aj speňažená podstata neúročia, teda nepripisujú sa k nim úroky, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu.

K vyššie uvedenej námietke odporcu dovolací súd uvádza, že tá neobstojí. Uvedenou námietkou sa v odôvodnení rozsudku zaoberal tak súd prvého stupňa, ako aj súd odvolací. Navyše z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci tak dospel k záveru, že odvolací súd postačujúco odôvodnil svoj rozsudok, ktorým nadviazal na rozsudok súdu prvého stupňa, ktorý ako vecne správny potvrdil. Podľa dovolacieho súdu nižšie súdy dostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia; ich zdôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Konanie pred súdom prvého stupňa a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. V prípade, ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým tvorí jeden celok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z týchto dôvodov dospel k záveru, že závery odvolacieho súdu nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv navrhovateľa. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Z dovolania odporcu je zrejmé, že odporca namietal aj to, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorý ale prípustnosť dovolania nezakladá.

Keďže v danom prípade dovolanie nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné, nebola preukázaná existencia namietanej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a neboli zistené (ani tvrdené) iné vady uvedené v § 237 ods. 1 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

V danej veci súd prvého stupňa vo výrokovej časti svojho rozhodnutia uviedol, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (§ 151 ods. 3 O. s. p.). Ani odvolací súd nerozhodol o trovách konania. O trovách prvostupňového a odvolacieho konania nebolo teda dosiaľ rozhodnuté. Najvyšší súd v takom prípade zastáva názor, že ak dovolací súd rozhoduje o dovolaní proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, ktorým nebolo rozhodnuté o trovách konania z dôvodu postupu podľa § 151 ods. 3 a § 224 ods. 4 O. s. p., o trovách dovolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.